

Arrest

nr. 199 770 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 8 augustus 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : H.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1972

geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Marokko
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 15/03/2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene diende een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in en vroeg gezinshereniging aan met haar broer H. L. M. (OV ...)

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene verklaart heeft verschillende familieleden in België waaronder haar broer H. L. M. en een zus H. Z. (°1969) die beide beschikken over recht op verblijf in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst. Zij kan echter steeds, overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake een opheffing van dit inreisverbod aanvragen, om haar familie in België te komen bezoeken. In deze zin is er evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 van betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dit klopt evenwel niet.

Immers nadat verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie worden de eerder aan haar gegeven bevelen als verwerkt beschouwd dan wel stilzwijgend ingetrokken beschouwd.

Derhalve blijft slechts één bevel over dat zij niet zou hebben uitgevoerd namelijk het bevel gekoppeld aan de bijlage 20 van 11.03.2016.

Dat verzoekster volgens de bijlage 13 septies tegen deze beslissing evenwel een schorsend beroep heeft ingediend dat ten einde kwam na de uitspraak van de RVV.

Het is evenwel onduidelijk of verzoekster dan automatisch opnieuw gevolg had moeten geven aan het eerder betekende bevel gekoppeld aan de bijlage 20.

Dat recente rechtspraak van de Raad van State immers stelt dat het illegaal is een bevel te koppelen aan een bijlage 20 wanneer hiertegen een schorsend beroep mogelijk is.

Bijkomend en niet in het minste stelt art. 14 van de Richtlijn 2008/115 dat de Lidstaten verplicht zijn de betrokkene op de hoogte stellen van de schorsing van de vrijwillige termijn van vertrek.

Dat met geen enkele van de hierboven staande argumenten rekening werd gehouden door gedaagde.

Dat derhalve de motivering van de bestreden foutief is voor wat betreft de vermelding dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd doordat gedaagde geen rekening hield met haar eigen fout namelijk het niet informeren van verzoekster omtrent de verlening van de termijn voor vrijwillig vertrek en meer zelfs geen enkele informatie hieromtrent gaf.

Dat tenslotte verzoekster in deze niet werd gehoord zodat zij bovenstaande argumenten had kunnen aanhalen ter verdediging.

Dat deze elementen eventueel hadden kunnen leiden tot de niet uitvaardiging van het inreisverbod of minstens een invloed hadden kunnen hebben op de termijn.

Dat derhalve de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. De verzoekster geeft niet aan in hoeverre de weergegeven motieven in rechte dan wel in feite niet afdoende zouden zijn zoals bedoeld in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekster voert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt immers dat de weergegeven motieven niet kloppen. Een dergelijke kritiek betreft niet de formele, maar wel de materiële motiveringsplicht en zal dan ook in dit kader worden onderzocht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing geenszins motiveert dat de verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan meerder bevelen om het grondgebied te verlaten.

De kritiek aangaande het beweerd motief dat de verzoekster meerdere bevelen naast zich neerlegde, mist feitelijke grondslag en kan dus niet worden aangenomen.

De verzoekster stelt voorts dat zij tegen het bevel gekoppeld aan de bijlage 20 van 11 maart 2016 een schorsend beroep instelde dat ten einde kwam na de uitspraak van de Raad. Het is volgens de verzoekster evenwel onduidelijk of zij dan automatisch opnieuw gevolg had moeten geven aan het eerder betekende bevel gekoppeld aan de bijlage 20. Zij geeft aan dat recente rechtspraak van de Raad van State stelt dat het illegaal is een bevel te koppelen aan een bijlage 20 wanneer hiertegen een schorsend beroep mogelijk is en dat artikel 14 van de Richtlijn 2008/115 voorziet dat de lidstaten de betrokkene op de hoogte moeten stellen van de schorsing van de vrijwillige termijn van vertrek. De verzoekster is daarom van oordeel dat de gemachtigde foutief heeft gemotiveerd waar hij stelt dat zij geen gevolg gaf aan “meerdere bevelen”.

Zoals hierboven reeds weergegeven, mist het middel feitelijke grondslag in de mate dat de verzoekster argumenteert dat de bevelen voorafgaand aan het bevel van 11 maart 2016 verwerkt zijn.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat het motief dat zij geen gevolg gaf aan het bevel dat werd ter kennis gebracht op 15 maart 2016 incorrect is, moet in de eerste plaats worden geduid dat dit motief overeenstemt de voorliggende feiten: de verzoekster heeft inderdaad geen gevolg gegeven aan het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling van de verweerder berust dan ook op een correcte feitenvinding.

In zoverre de verzoekster zou voorhouden dat zij geen gevolg diende te geven aan het bevel gekoppeld aan de bijlage 20 van 11 maart 2016 omdat een dergelijk bevel eigenlijk niet kon worden getroffen gelet op het schorsende beroep, merkt de Raad op dat de verzoekster zich thans niet meer op een eventuele onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2016 (dit is een individuele administratieve rechtshandeling) kan beroepen in het kader van haar vordering tegen de later getroffen beslissing waarbij haar een inreisverbod wordt opgelegd. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van illegaliteit overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, niet kan worden aangewend als middel ten aanzien van definitieve, individuele administratieve rechtshandelingen (zie

onder meer RvS 28 januari 2010, nr. 200.235). Aangezien het beroep dat de verzoekster had ingesteld tegen de beslissingen van 11 maart 2016 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 178 183 van 23 november 2016, kan zij zich niet langer beroepen op een gebeurlijke onwettigheid van deze beslissingen.

Verder stelt de Raad vast dat artikel 14 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven bepalingen bevat met betrekking tot de *“waarborgen in afwachting van terugkeer”*. In casu werd de verzoekster op 12 september 2017 evenwel effectief verwijderd naar haar land van herkomst. De verzoekster bevindt zich zodoende niet meer *“in afwachting van terugkeer”*, zodat niet kan worden ingezien welk actueel belang zij nog heeft bij haar kritiek.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters standpunt dat zij over een schorsend beroep beschikte tegen de bijlage 20 van 11 maart 2016, feitelijke en juridische grondslag mist. De verzoekster gaat er immers aan voorbij dat de beslissing van 11 maart 2016 werd getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op verblijfsaanvragen die worden ingediend door zogenaamde *“andere familieleden”* van een burger van de Unie. Tegen dergelijke weigeringsbeslissingen staat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster beweert, geen schorsend beroep open bij de Raad.

Artikel 39/79, §1, van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van (artikel 11, § 1 of 2);

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° [...]

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° [...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

De Raad wijst er op dat in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7°, van de vreemdelingenwet enkel bedoeld wordt de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van Unie of zijn familielid als bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet op grond van de toepasselijke Europese regelgeving. Er wordt in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet nergens verwezen naar de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een *“ander familielid”* van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan ook worden gewezen op de toepasselijke Europese regelgeving. *In casu* heeft de Belgische wetgever in overeenstemming met artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19). Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak *Rahman* er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

De verzoekster, die een aanvraag indiende in de hoedanigheid van “ander familielid” van een burger van de Unie, kan dan ook niet op dezelfde wijze behandeld worden als de in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn (cf. artikel 40bis van de vreemdelingenwet) bedoelde familieleden van de burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “Hoofdstuk 5 De rechtspleging” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd overigens ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet vloeit dan ook niet voort dat een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een “ander familielid” van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend karakter heeft en niet toelaat tijdens de beroepstermijn een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

Aangezien er geen sprake was van een van rechtswege schorsend beroep, kon en hoefde de gemachtigde de verzoekster dan ook niet op de hoogte stellen van enig uitstel van de termijn voor vrijwillig vertrek.

Het betoog van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Waar de verzoekster stelt dat zij niet werd gehoord omtrent “*bovenstaande argumenten*” en waar zij beweert dat deze elementen “*eventueel hadden kunnen leiden tot de niet uitvaardiging van het inreisverbod of minstens een invloed hadden kunnen hebben op de termijn*”, voert de verzoekster een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor haar minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekster om aan te duiden dat zij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van twee jaar. *In casu* verwijst de verzoekster slechts vaagweg naar de “*bovenstaande argumenten*”, waarvan hogerop echter reeds werd vastgesteld dat zij feitelijke en juridische grondslag missen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe deze argumenten de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De aangevoerde schending van de hoorplicht kan *in casu* dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE